

que tenen aquest sistema excitant constitucionalment són més emocionables que altres.

Sense indicar aquí quin és el to del vegetatiu del nostre pacient ja que ens falten proves experimentals per a dir-ho, fem solament esment de què la seva major emotivitat enfront a estímuls inadequats respon a una base constitucional amb el que alleugerirem la fadigosa càrrega que representa l'acumulació de faltes i defectes que en el nostre cas clínic se li han imputat.

Observem també com cada dia s'està donant menys importància a una facultat de la nostra ànima que se'n diu voluntat i que s'ha vingut comparant a una espècie de central elèctrica, des d'on es controlen i regulen tots els nostres actes i accions, però no hem de perdre de vista que aquesta és ensems controlada i regulada pel conjunt cel·lular que forma el nostre cos.

S'ha vingut dient també que la voluntat tenia un fons eròtic, cosa que no es pot admetre segons la meua manera de pensar. L'amiba que engloba una alga efectua un acte de possessió el qual no es pot qualificar com un acte voluntari. Tot acte voluntari implica aptitud de selecció cosa de què està mancat tot acte de possessió. Aquest no és res més que una manifestació de gran força biològica denominada "egos" i que es manifesta en un acte sexual (la copulació de dos infusoris, per exemple), podent-se considerar l'amor (ens referim a l'amor força atractiva) com una variant d'aquesta força. Dir que tot acte voluntari en el fons és un acte d'amor, això segons la meua manera de veure és erroni, ja que tot acte amorós, és una força, que com ja el sentit popular ha dit, és cega, sense direcció preestablerta, mentre que un acte voluntari és una força que implica direcció.

Fins quan puc assegurar jo que sóc amo i director de quantes idees solquin el meu intel·lecte i de quantes sensacions el recorren o estremeixin? es pregunta Salvatierra en un bellíssim article publicat a la "Revista de Occidente". En la seva última essència tot acte voluntari pot ésser modificat per un canvi o alteració físico-química del nostre plasm, i els moderns tractats d'Educació de la Voluntat hauran d'ésser fets a base d'una Farmacologia que ens digués la manera de canviar el nostre Ph intern o el nostre Phi o bé el nostre rH i totes les H i P amb què els savis moderns

han batejat l'estat físico-químico del nostre "milieu interior".

El fet més sobresortint de tota psicologia burgesa és, però, el seu gran esperit conservador, el qual respon també a un fet biològic o constitucional.

En efecte, "l'instint de conservació individual", que és una gran força biològica, la qual juga un paper importantíssim en la vida dels organismes i que no té res a veure amb la líbido, és la força bàsica de tot esperit conservador. Aquest instint de conservació, no és res més que una manifestació de la força "egocèntrica" inherent a la matèria viva. L'acte de captar de l'ambient la matèria alimentària que un ésser monocel·lular necessita, és en el fons una maniobra egoista i tot acte, en últim anàlisi, és un conjunt d'egoismes. Aquesta força absorbent en el burgès està constitucionalment augmentada.

Per últim, és un fet conegudíssim el de què el burgès és en extrem "llunàtic" referint-me amb aquesta paraula a què es tracta d'un subjecte que és sensiblement influenciat no solament pel satèl·lit de la terra, sinó per un gran nombre de factors externs que estan en constant lluita amb l'organisme. Que la lluita té una manifesta influència en els fenòmens vitals és una cosa sabudíssima de fa anys. Ja Aristòtil havia notat la seva influència en les crescudes del Nil, el qual augmentava de cabdal quan la lluna era nova; fins no fa gaire temps no s'ha admès d'una manera científica el fet de què pot ésser de gran exactitud la predicció del temps feta per un pagès basant-se tan sols en l'estat de la lluna.

Aquest factor, juntament amb el tèrmic, el lluminic, el de la pressió atmosfèrica, l'estat elèctric de l'atmosfera, etc., i molts d'altres desconeguts encara per nosaltres, actuarien sobre el nostre organisme mitjançant el nostre sistema neuro-vegetatiu, que en subjectes que el tenen en un equilibri inestable produiran unes grans alteracions funcionals.

Això era cosa ben sabuda de Nietzsche, el qual no solament anava buscant l'aliment més apropiat pel seu organisme, sinó que una de les seves grans preocupacions era la de trobar un clima que s'adigués a la seva malaltissa naturalesa, "un clima per la seva ànima" i que li permetés de donar el màxim de rendiment intel·lectual, així com aquella agilitat de pensament que tan necessària li era per